

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Lukášem Pišvejcem ve věci

žalobce: **R. H.**, státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Candigliota
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2024, č. j. OAM-17037-22/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2024 č. j. OAM-17037-22/ZR-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný ve výroku I. podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zrušil platnost žalobcovo povolení k trvalému pobytu a ve výroku II. stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce se domnívá, že rozhodnutí je nezákonné a nepřiměřeně zasahuje do jeho práv. Uvedl, že do České republiky přicestoval spolu se svou rodinou v roce 1995. Od roku 2005 zde žije trvale. S manželkou se rozešli, nicméně je s ní i svými dnes již dospělými dětmi v pravidelném kontaktu. Trestním příkazem Okresního soudu v Klatovech ze dne 18. 8. 2022 č. j. 3 T 97/2022-136 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu výtržnictví a byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za jednání, kterého se dopustil dne 9. 3. 2022, kdy fyzicky napadl řidiče autobusu v souvislosti s výzvou k nasazení respirátoru. Na základě tohoto jednání bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. V něm mu bylo kladeno za vinu, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek tím, že se opakovaně dopouští protiprávního jednání, za které byl soudem i správními orgány sankciován. Konkrétně, že byl žalobce nejméně ve třech případech pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, kdy od posledního odsouzení neuplynula doba delší než jeden rok.
3. Aby bylo možné zrušit povolení k trvalému pobytu, musí být kumulativně splněny tyto podmínky: 1) opakovaně, 2) závažným způsobem, 3) narušit veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu a 4) rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce má za to, že v jeho případě podmínky splněny nebyly.
4. První z podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu je podmínka opakovanosti narušení veřejného pořádku. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce odůvodnilo splnění podmínky opakovanosti vícenásobným pravomocným odsouzením za spáchání trestného činu. Žalobce nepopírá, že byl za dobu svého pobytu v České republice čtyřikrát pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, nicméně v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nelze tři z jeho čtyř odsouzení brát v potaz. Poprvé byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Klatovech ze dne 17. 12. 2014, č. j. 2 T 225/2014-52, který nabyl právní moci dne 14. 1. 2015 a kterým byl žalobce za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 TrZ a za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) TrZ potrestán podmíněným trestem odnětí svobody 6 měsíců s odkladem na zkušební dobu 18 měsíců. Ve zkušební době se žalobce osvědčil ke dni 13. 9. 2016, a tudíž je na něj nutno hledět, jako by nebyl odsouzen. Podruhé byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Klatovech ze dne 18. 8. 2016, č. j. 2 T 51/2016-172, kterým byl žalobce za spáchání přečinu krádeže potrestán obecně prospěšnými pracemi. Trest vykonal ke dni 27. 8. 2017 a podle § 65 odst. 5 TrZ se na něj i v tomto případě nahlíží, jako by nebyl odsouzen. Potřetí byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Klatovech ze dne 6. 6. 2017, č. j. 3 T 44/2017-126, kterým byl za spáchání pokračujícího přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky potrestán podmíněným trestem odnětí svobody na dobu 1 roku s odkladem na zkušební dobu 2 roky a zákazem činnosti, zákazem řízení motorových vozidel na 3 roky. V tomto případě se žalobce osvědčil ke dni 26. 9. 2020. Podle § 83 odst. 4 TrZ se na něj i v tomto případě hledí, jako by nebyl odsouzen. Naposledy byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Klatovech ze dne 18. 8. 2022, č. j. 3 T

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

97/2022-136, který nabyl právní moci dne 3. 9. 2022 a kterým byl žalobce za spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 TrZ potrestán podmíněným trestem odnětí svobody na dobu 9 měsíců s odkladem na zkušební dobu 2 roky a kterým mu byla uložena povinnost nahradit škodu. Na základě tohoto rozhodnutí bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Účelem zmíněné právní fikce zahlázení je přitom umožnit pachateli, aby po splnění určitých podmínek byly odstraněny nepříznivé důsledky jeho odsouzení, které přetrvávají i po výkonu trestu a které by mu mohly ztěžovat uplatnění v dalším životě. Například z rozsudku NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 Azs 25/2014-48, vyplývá, že stanoví-li právní předpis, že se na pachatele, jehož trest byl zahlázen, hledí, jako by nebyl odsouzen (což obdobně platí pro odsouzeného, který se osvědčil nebo plně vykonal uložený trest obecně prospěšných prací), nelze mu v oblasti azylové a migrační politiky a rozhodování o trvalém pobytu dávat k tíži opakované narušování veřejného pořádku v podobě páchaní takto posuzované trestné činnosti. V citovaném případě byl pachatel odsouzen k 5letému nepodmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin podvodu, tudíž s ohledem na trest spojený s přímým výkonem trestu ve věznici šlo o mnohem závažnější trestnou činnost, než za kterou byl odsouzen žalobce. Jednalo se navíc o zamítnutí žádosti k trvalému pobytu, nikoliv o zrušení povolení k trvalému pobytu, což má do sféry práv žalobce mnohem menší dopad než zrušení již existujícího trvalého pobytu. Podle žalobce není v tomto případě důvod se od výše zmíněného rozhodnutí NSS odchylovat. Pokud NSS seznal u osoby pravomocně odsouzené za trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, že v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu jí toto zahlázené odsouzení nemůže být dáno k tíži, tím spíše by to nemělo být dáno k tíži žalobci, který byl odsouzen nejvýše k podmíněnému trestu odnětí svobody a v jehož případě se jedná o zrušení povolení k trvalému pobytu, které má do sféry jeho práv mnohem závažnější dopady než zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Právní úprava v PobCiz sice hovoří o opakovaném narušení veřejného pořádku, to však neznamená, že by z důvodu použití slova „opakovaném“ bylo možné přehlížet existenci zákonem stanovené fikce, že je na pachatele nutno hledět, jako by nebyl odsouzen. Pokud by tato fikce nebyla použitelná, ztratila by svůj účel. Lze tak mít důvodné pochybnosti o naplnění již prvního předpokladu, kterým je ona opakovanost, jež správní orgán podle všeho vztahuje ke všem záznamům v opisu z evidence rejstříku trestů. Ovšem vzhledem k výše uvedeným účinkům zahlázení je nutno brát v potaz pouze poslední přečin, za který byl žalobce pravomocně odsouzen, tudíž se nedá hovořit o opakování.

5. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí odůvodnilo závažné narušení veřejného pořádku opakovanou trestnou činností žalobce, za kterou byl pravomocně odsouzen. Žalobce zdůrazňuje, že neexistuje žádná ucelená definice pojmu „veřejný pořádek“ v kontextu PobCiz a z toho důvodu je nutné vykládat obsah tohoto pojmu v souladu judikaturou. K samotné míře intenzity narušení veřejného pořádku v souvislosti s odebráním povolení k trvalému pobytu cizinci je nutno posuzovat, zda chování cizince představuje aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku. NSS se čerstvě vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, ve kterém rozhodoval o kasační stížnosti cizince, který byl odsouzen k tříletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání výtržnictví a těžkého ublížení na zdraví: „Aby mohlo Ministerstvo vnitra neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi (ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty) – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku [zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], musí shledat, že jeho osobní chování je pro veřejný pořádek nejen hrozbou skutečnou a dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

závažnou, ale i hrozbou aktuální. Totéž platí u všech dalších důvodů, s nimiž zákon o pobytu cizinců na území České republiky spojuje neudělení či odnětí bytového titulu a které vycházejí z čl. 6 bodu 1 a čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES [§ 75 odst. 1 písm. c) a e), § 75 odst. 2 písm. e) a f), § 77 odst. 1 písm. h) a i), § 77 odst. 2 písm. a), e) a f), § 83 odst. 1 písm. b) a § 85 odst. 1 písm. a) a b) tohoto zákona].“ V tomto případě byl žalobce odsouzen k pravomocnému trestu odnětí svobody v trvání alespoň tří let, což by v souladu s rozsudkem NSS ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33 (který bude rozebrán níže), mělo vést ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Nicméně NSS shledal, že odsouzený nepředstavuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek a rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu zrušil. Z tohoto rozsudku plyne povinnost Ministerstva vnitra v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zkoumat, zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. A zároveň z něj vyplývá, že pravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za těžké ublížení na zdraví nepředstavuje pro NSS dostatečně závažné narušení veřejného pořádku, které by mohlo vyústit v odebrání povolení k trvalému pobytu. Nutnost zjišťovat aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek ostatně plyne také ze směrnice Rady 2003/109/ES, podle níž dlouhodobě pobývajícím rezidentem nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12. Podle článku 12 této směrnice platí, že členské státy mohou učinit rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajících rezidentů pouze tehdy, představuje-li uvedená osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Vztah mezi směrnicí a českým právním řádem vyložil NSS již ve svém rozsudku 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, podle něhož „ministerstvo zruší platnost trvalého pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující tři roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“ V tomto rozsudku dospěl NSS k závěru, že § 77 odst. 1 písm. h) PobCiz je vadným vnitrostátním provedením čl. 9 bodu 3 směrnice 2003/109/ES. Když už se zákonodárce rozhodl provést dobrovolné ustanovení směrnice, musí respektovat jeho smysl a účel, nikoli jej popírat a vytvářet si vlastní přísnější pravidla nad rámec směrnice. To konkrétně znamená, že vnitrostátní úprava, která vychází z článku 9 bodu 3 směrnice, nesmí být paušalizující a automatická, ale musí poskytovat prostor k individuálnímu posouzení jednotlivých případů. K aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku se nadále vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 9. 11. 2021, č. j. 10 Azs 177/2021-64 (bod 19), vykládajícím § 77 odst. 2 písm. a) PobCiz. NSS vyslovil s poukazem na rozsudek SDEU ze dne 3. 9. 2020 ve spojených věcech C-503/19 a C-592/19, že ohrožení veřejného pořádku musí být aktuální (v současné době). Stejně tak v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, uvedl, že v rozsudku UQ a SI zobecnil Soudní dvůr EU svoji ustálenou judikaturu tak, že opatření založená na důvodech veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V judikatuře SDEU je možno vypořádat dlouhodobý trend, podle něhož je možné zrušit povolení k trvalému pobytu pouze tehdy, pokud posuzovaná osoba představuje ohrožení i do budoucna. V již citovaném rozsudku č. j. 10 Azs 292/2003-53 uvedl NSS: „Příslušné orgány členského státu nemohou státnímu příslušníkovi třetí země automaticky odeprít právní postavení dlouhodobě pobývajících

rezidenta z důvodů veřejného pořádku podle čl. 6 bodu 1 směrnice 2003/109/ES jen proto, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení.“ Pro shrnutí této části zdůrazňujeme, že žalobce nepředstavuje bezprostřední hrozbu pro veřejný pořádek. Od spáchání posledního trestného činu uplynuly více než 2 roky a žalobce se od té doby nedopustil ani přestupku, natož trestného činu. Všechny trestné činy, které žalobce spáchal, byly spáchány v souvislosti s jeho závislostí na alkoholu, se kterou se ambulantně léčí. Navíc souhlasil s namátkovými testy na alkohol při konzultacích u probační a mediační služby. Také si dal žalobce do pořádku a stabilizoval svůj osobní život, má stabilní práci i bydlení, nadále se léčí a pracuje na sobě. Tudíž je zřejmé, že žalobce nepředstavuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. Ani kritérium vedoucí ke zrušení trvalého pobytu nastavené NSS výše zmíněným rozsudkem č. j. 2 Azs 144/2020-33, tj. pravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání alespoň tří let nepodmíněně, v případě žalobce splněno nebylo. Nejvyšší trest, jaký mu byl uložen, bylo odnětí svobody na jeden rok s podmíněným odkladem. Kdyby se tresty odnětí svobody, které mu byly v České republice uloženy, sečetly, nedosáhl by součet ani na minimální hranici pro zrušení povolení k trvalému pobytu nastavenou NSS, tj. 3 roky nepodmíněně.

6. Podle NSS je nutné v případě výkladu pojmu veřejný pořádek zvažovat „jednak vztah dotčené normy veřejného pořádku k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení.“⁸ Tento závěr byl potvrzen i rozsudkem NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 6 As 31/2008-80. S tímto se ztotožnil i rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle kterého při výkladu pojmu veřejný pořádek „je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“ Výše zmíněnou judikaturu NSS lze vyložit tak, že v případě posuzování trestné činnosti pachatele je nutné zkoumat kromě intenzity porušení normy zároveň i zájem chráněný PobCiz. Ve všech případech spáchané trestné činnosti se žalobce nijak nedotkl zájmů chráněných PobCiz, tj. právní regulace a legalizace pobytu cizinců na území České republiky. Mezi porušení takových zájmů řadíme např. nelegální pobyt na území státu, účelová manželství atd. Nic z toho žalobci kladeno za vinu nikdy nebylo. Z toho důvodu je nutno při posuzování, zda žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, brát v potaz, že jím spáchaná trestná činnost se nijak nedotýkala zájmu chráněného PobCiz, přičemž po celou dobu svého pobytu (téměř 30 let), pobýval na území České republiky legálně. Přímo k samotné intenzitě porušení se taktéž vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41, takto: „Nelze přitom vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V řadě případů tomu tak být může, přičemž postačí jednoduchá úvaha správního orgánu k učinění závěru o přiměřenosti zásahu, spočívajícího ve zrušení oprávnění k trvalému pobytu, do soukromého a rodinného života cizince. Bude tomu tak zejména v situaci, kdy závažnost spáchaných trestných činů bude vysoká a integrace cizince na území České republiky naopak velmi nízká.“ Podle judikatury je přitom pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) PobCiz a směrnice 2003/109/ES zásadní závažnost, nikoliv četnost protiprávního jednání. V rozsudku NSS ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, byl vysloven názor, že závažné narušení veřejného pořádku představují pouze trestné činy mimořádné závažnosti: „Narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsáno v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce

navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci § 87k odst. 1 písm. b) PobCiz dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti.“ V případě žalobce je situace přesně opačná. Závažnost jím spáchaných trestných činů není vysoká, jelikož se ve všech případech jedná o přečiny podle § 14 TrZ. Žalobce nebyl ani jednou odsouzen za zločin nebo za zvlášť závažný zločin. Ale i kdyby tomu tak teoreticky bylo a toto odsouzení mu bylo zahlazeno, nebylo by možné mu jej v řízení o zrušení trvalého pobytu dávat k tíži. Jak už bylo zmíněno, tak zahlazené odsouzení nelze dávat účastníkovi v řízení o migračních věcech k tíži. V kontextu žalobcem spáchané trestné činnosti skutečně nelze hovořit o vysoké závažnosti trestných činů, tím spíše u zahlazených trestných činů. Pokud by na jeho trestnou činnost bylo pohlíženo jako na trestnou činnost s vysokou závažností, pak by de facto podmínka závažného narušení veřejného pořádku ztratila význam, jelikož by prakticky každý trestný čin představoval závažné narušení veřejného pořádku. To by bylo nejen v rozporu s výše citovanou judikaturou NSS a SDEU, ale i v rozporu s úmyslem zákonodárce, který bezpochyby neměl v úmyslu každý trestný čin spáchaný cizincem považovat za závažné narušení veřejného pořádku, a i proto byla zavedena podmínka závažnosti. Aplikace výhrady veřejného pořádku předpokládá kromě samotného porušení práva i existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, přičemž samo odsouzení pro trestný čin ještě bez dalšího aplikaci výhrady veřejného pořádku neumožňuje. Na to navázala i další judikatura tohoto soudu, podle které: „Samotná skutečnost, že stěžovatel byl odsouzen pro trestný čin, neznamená, že se dopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. V takovém případě je třeba především hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu“. Ani opakované porušení zákonů České republiky, ať už v rovině trestní či rovině správní, tak nutně a bezpodmínečně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu PobCiz a nemusí znamenat závažné ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) PobCiz. Je proto nutné zkoumat celý kontext souvisejících skutečností a okolností, mj. i důvody páchaní protispoločenského jednání, chování cizince po spáchání deliktu apod. Výhradu veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) PobCiz je třeba vykládat eurokonformně, protože při zrušení povolení k trvalému pobytu dochází zároveň k odnětí postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta EU (§ 85 odst. 3), které upravuje směrnice 2003/109/ES. Lze vycházet z rozsudku SDEU ve věcech C-503/19 a C-592/19. Ten se sice týkal čl. 6, který upravuje nepřiznání postavení rezidenta, ale výklad platí o pro odnětí tohoto postavení. Z tohoto rozsudku plyne, že odsouzení cizince za spáchání trestného činu není bez dalšího důvodem k závěru, že cizinec narušuje veřejný pořádek. Je naopak nutné zkoumat jeho situaci z hlediska zejména povahy protiprávního jednání, jehož se cizinec dopustil, nebezpečí, které případně představuje pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, délky jeho pobytu na území uvedeného členského státu a existence vazeb na tento členský stát. Zároveň SDEU odkazuje na svou judikaturu, která se vztahuje k volnému pohybu osob (občanů EU a jejich rodinných příslušníků) a která pro aplikaci výhrady veřejného pořádku vyžaduje, aby cizinec představoval aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce se na jednu stranu sice pokaždé dopustil úmyslné trestné činnosti, ale nikdy nedošlo k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody a nejednalo se ani o spáchání zvlášť závažného zločinu. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) PobCiz přitom logicky může být pouze jednání

narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou, jak bylo rozebráno v judikatuře výše, nebo které vede k odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na minimálně tři roky. Je tedy třeba shrnout, že intenzita narušení veřejného pořádku žalobcem nedosahuje intenzity závažného narušení veřejného pořádku. Závěr ministerstva, které závažné narušení veřejného pořádku spatřovalo v opakované činnosti je chybný, jelikož podle judikatury NSS je nutné závažnost narušení veřejného pořádku posuzovat podle závažnosti trestných činů, nikoliv četnosti. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je zřejmé, že i pachatelé závažnějších trestných činů (podvodu a těžkého ublížení na zdraví) nečelili odebrání povolení k trvalému pobytu, a není důvod, proč by tomuto měl čelit žalobce. I judikatura SDEU týkající se výhrady veřejného pořádku akcentuje, že spáchání trestného činu nutně nezakládá narušení veřejného pořádku. Vzhledem ke všemu výše uvedenému není v případě žalobce splněna ani podmínka závažnosti.

7. U posuzovaného cizince je třeba zhodnotit dosavadní integraci na území České republiky, a to nejen co se týče dodržování vnitrostátních právních předpisů, ale i jeho osobní, rodinné a společenské integrace a širšího rámce chování a začlenění do společnosti. V potaz musí být vzato i to, jak se cizinec k důvodům spáchání protiprávního jednání staví a zda se s těmito důvody snaží nějak vypořádat. Není totiž přípustné, aby institut zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu představoval jakýsi další sankční prostředek. Nicméně Ministerstvo toto ve svém rozhodnutí žádným způsobem nereflektovalo a míru integrace žalobce do společnosti hodnotilo pouze podle spáchané trestné činnosti bez ohledu na okolnosti, závažnost či další aspekty otázky integrace. Ministerstvo hovořilo o nízkém stupni integrace do společnosti z důvodu opakovaného odsouzení, nicméně jakékoliv další aspekty ve prospěch žalobce žádným způsobem nereflektovalo. V tomto ohledu je proto nutné zopakovat, že žalobce se na území České republiky nachází již od roku 1995, tedy po dobu takřka 30 let, drtivou většinu svého dospělého života. Na území České republiky se cítí být více doma než na území Ukrajiny, odkud pochází. Problémy žalobce se zákonem (či dle znění PobCiz s veřejným pořádkem) přitom do značné míry souvisí s jeho závislostí na alkoholu. Ta se prohloubila v době rozpadu manželství a koronavirové krize. Žalobce dříve střídal zaměstnání, opakovaně řešil bydlení po různých ubytovnách. To rozhodně nepomohlo v jeho boji proti závislosti na alkoholu, která přímo souvisí s jeho trestnou činností. Od dubna roku 2022 má však žalobce již stálé zaměstnání na hlavní pracovní poměr a ze strany zaměstnavatele AEROXON s. r. o. má kladné hodnocení. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu a nuceného vycestování by o tuto práci přišel. Lepší finanční situace žalobci dokonce umožnila samostatný pronájem malého bytu (garsonky), čímž žalobce získal potřebné stabilní zázemí. Žalobce tráví mnoho času s bývalou manželkou, s kterou má dobré vztahy. Ale také žalobce chodí do kostela a je v kontaktu s dalšími věřícími. Zároveň žalobce dlouhodobě řeší i svoji závislost na alkoholu, a to nejen z důvodu uložení ochranné léčby soudem, ale nyní po zrušení ochranné léčby již jen z důvodu vlastní sebereflexe a snahy, neboť si je vědom, že závislost na alkoholu je příčinou jeho problémů se zákonem. Žalobce je v ambulantní péči psychiatricky MUDr. R. K. z Klatovské nemocnice. Žalobce také řádně spolupracuje s probační a mediační službou, dle které má náhled na svoji trestnou činnost, které lituje. Žalobce dal souhlas s namátkovým testováním na alkohol. Jestliže jednou z hlavních příčin narušování veřejného pořádku předvídaného § 77 odst. 2 písm. a) PobCiz je závislost žalobce na alkoholu, měla by být zohledněna jeho upřímná snaha tento svůj problém aktivně řešit. O integraci žalobce do společnosti vypovídá nejen prohlášení jeho bývalé manželky, ale i prohlášení jeho kamaráda pana M. N., kterému žalobce pomáhá. Tato prohlášení ministerstvo nijak nezohlednilo. Po tomto shrnutí integrace žalobce do

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

společnosti nelze v žádném případě akceptovat závěr ministerstva, že opakovaná trestná činnost u žalobce prokazuje nulový respekt k právnímu pořádku České republiky a dokládá nízkou integraci. Úroveň integrace je zde naopak velmi vysoká, nicméně žádnou ze skutečností v žalobcův prospěch nevzalo ministerstvo v potaz.

8. Při posuzování naplnění § 77 odst. 2 písm. a) PobCiz je zároveň třeba posoudit i přiměřenost eventuálních dopadů rozhodnutí do života cizince. To ostatně vyplývá i z dovětku citovaného ustanovení uvedeného pod výčtem písmen na konci textu odst. 2, podle kterého Ministerstvo vnitra zruší v daném případě platnost povolení k trvalému pobytu „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“. Dodržení této podmínky akcentuje i odborná veřejnost, podle které lze takovým posouzením případně vyvážit na jedné straně veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a na straně druhé konkrétní soukromý a rodinný život jedince, do jehož sféry je zasahováno. Vojenský konflikt na Ukrajině, odkud žalobce pochází, přitom nelze brát na lehkou váhu. Je to v podstatě jediné místo, kam by se mohl při nutnosti vycestování z České republiky ve smyslu výjezdního příkazu dle § 77 odst. 3 PobCiz uchýlit. Žalobce by velmi pravděpodobně nesměl opustit území Ukrajiny a musel by se podrobit branné povinnosti, v důsledku čehož by mu reálně hrozila i smrt v probíhajícím konfliktu. Žalobce posledních téměř 30 let pobýval v České republice a jeho integrace a zázemí na Ukrajině je zcela minimální, jak již bylo popsáno výše. Je třeba vycházet z demonstrativního výčtu kritérií přiměřenosti v § 174a odst. 1 PobCiz, dle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Žalobce splnil svoji povinnost a o všech těchto okolnostech pravdivě správní orgán informoval, nicméně ten to nevzal v potaz. Případné dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého i rodinného života jsou nejen nepřiměřené, ale přímo i likvidační. Tvrzení Ministerstva vnitra o bezpečném území na Ukrajině je naprosto absurdní, kromě toho, že útoky probíhají na celém území Ukrajiny, tak žalobci reálně hrozí mobilizace. I kdyby snad žalobce nemusel vycestovat přímo na Ukrajinu, i v případě vycestování do jiné země by žalobce ztratil veškerý svůj dosavadní život, který si na území České republiky vybudoval.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v úvodu svého vyjádření zrekapituloval průběh řízení a vyčlenil argumenty, o které se opírá žaloba. Souhrnně uvedl, že s žalobními body principiálně nesouhlasí. Zdůraznil, že vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vyvolal sám žalobce opakovaným protiprávním jednáním, které spočívalo ve spáchání úmyslných trestných činů, za které byl pravomocně odsouzen a dalšího protiprávního jednání, za které byl pravomocně sankciován. Je zřejmé, že pokud by dodržoval zákony hostitelské země a nedopouštěl se několikanásobných útoků na zákonem chráněné zájmy společnosti, nemusel by nikdy podstupovat předmětné správní řízení. Za situace, kdy byl žalobce 4x odsouzen za úmyslný trestný čin, dále ve 4 případech sankciován za další úmyslnou protiprávní činnost, k tomu je třeba přičíst další 3 případy pravomocných sankcí za přestupky spáchané v cizinecké agendě a několik záznamů na úseku dopravy, lze si jen obtížně představit křiklavější příklad narušování veřejného pořádku. Žalobce se snaží

jednání zlehčovat, omlouvat ba dokonce bagatelizovat. Žalobce, který je v tomto případě cizinec domáhající se svých práv, si měl při páchání úmyslné trestné činnosti uvědomit, že nárok na pobyt v České republice není nadřazen právu většinové společnosti. Ta má naopak právo chránit sama sebe a zbavit se jevů, které ji ohrožují, například tím, že ukončí pobyt osob, které se opakovaně dopouštějí protiprávních činů a útočí na její právní a kulturní systém. Žalobce poukazuje na to, že ve třech případech se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen, nicméně v daném případě se neposuzuje trestní zachovalost cizince, kterou stejně nesplňuje s ohledem na pravomocné odsouzení z roku 2022, ale posuzuje se jeho chování během pobytu na území České republiky. Je zřejmé, že zahlazená odsouzení se neuvádí ve výpisu z Rejstříku trestů, nicméně žalovaný je oprávněn požadovat vydání nejen výpisu, ale i opisu z evidence Rejstříku trestů, kde jsou i zahlazená odsouzení. Bylo by nelogické, aby žalovaný nemohl použít informace, je-li k jejich získání zákonem výslovně zmocněn. Shodně tak má právo žádat opis z evidence přestupků. V případě žalobce se nejedná o další postih za trestnou činnost, ale o důsledek pravomocného rozhodnutí, který je předpokládán zákonem. Zrušení povolení k trvalému pobytu tedy není, a ani nemůže být v rozporu se zásadou „ne bis in idem“. Trvalý pobyt je nejvyšší možné oprávnění k pobytu cizince, s nejvyššími výhodami, a proto se přísněji posuzuje případné protizákonné jednání cizince. Dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud jde o rozhodnutí o zrušení jeho pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti (např. rozsudek ze dne 18. 1. 2022 č. j. 3 Azs 235/2022-27). Žalobce ve své žalobě rovněž akcentoval odkazy na eurokonformní výklad použitého § 77 odst. 2 písm. a) cizineckého zákona s odkazem na směrnici Rady 2003/109/ES. K tomu je však třeba uvést, že žalobci nebylo přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství a pokud tedy nemá tento status, není vybaven právní ochranou, která by ho opravňovala dovolávat se jakéhokoli účinku uvedené směrnice.

10. Žalobce neustále adoruje své působení v České republice. Jeho pracovní výsledky, hodnocení a pracovní zařazení nijak nesouvisí s projednávanou věcí. Žalobce se o možnost vhodného zaměstnání připravil sám svým protiprávním jednáním. Česká republika poskytla žalobci a jeho rodině možnost důstojného života v demokratické společnosti a požadovala, aby cizinec dodržoval minimálně pravidla stanovená českou společností. Žalobce zvolil jinou cestu a místo toho, aby byl příkladem pro své děti a ostatní cizince a snažil se být pro společnost užitečný, bezdůvodně se domníval, že mu porušování zákonů bude procházet a nijak se to nepromítne do jeho bytového oprávnění. Opakované protiprávní jednání zpochybňuje tvrzení žalobce o integraci do české společnosti, když má problém s dodržováním pravidel stanovených českým právním systémem a kulturními a společenskými zvyklostmi, ke kterým patří mimo jiné i respekt k rozhodnutím státních orgánů. O společenské škodlivosti a nebezpečnosti trestné činnosti svědčí i to, že cizinec páchal protiprávní činnost i v době, kdy už byl řešen pro jinou protiprávní a trestnou činnost. Zvláště poslední odsouzení za bezdůvodný útok na osobu seniorského věku, které žalobce způsobil zranění, hovoří jednoznačně o tom, že nemá žádnou úctu k právnímu pořádku v České republice a je mu lhostejno, zda způsobí jinému člověku újmu na zdraví.
11. K navrhovaným důkazům, kterými měly být zejména výsledky bývalé manželky, dlouholetého přítele či zaměstnavatele, žalovaný uvádí, že je na žalobci, aby označil důkazy na podporu svých tvrzení, žalovaný však není návrhy vázán. Není mu zřejmé, co se mělo výsledky nad rámec obsahu správního spisu vlastně zjistit. Žádná z uvedených osob

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

není na žalobci závislá do té míry, že by odebrání pobytového oprávnění významným způsobem zasáhlo do soukromého života, aby to ovlivnilo rozhodování žalovaného. Návrh je z pohledu žalovaného nekonkrétní, a navíc přehazuje zjištění okolností, které mají svědčit ve prospěch žalobce, na žalovaného či soud (k tomu rozsudek NSS ze dne 19. 10. 20116 sp. zn. 2 Azs 147/2016).

12. Žalobce rovněž poukazuje na válečný stav na Ukrajině bez dalších souvislostí k projednávané věci. Je mu známa notorieta zmiňovaná v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se týká ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, avšak žalovaný se domnívá, že aplikace této notoriety není bezbřehá a nemůže sloužit k automatické ochraně cizinců, kteří páchají na území České republiky úmyslnou trestnou činnost. Na základě prostého konstatování, že Rusko napadlo Ukrajinu, nelze dovozovat, že není možné zrušit jakékoliv povolení k pobytu, pokud jsou dány zákonné důvody. Udělení jakéhokoli pobytového titulu nemá primárně sloužit např. vyhýbání se vojenské povinnosti a žalobce se nemůže dožadovat zachování tohoto oprávnění jen proto, aby se před svými povinnostmi schovával v zahraničí. Kromě toho nebyla žalobci uložena povinnost vycestovat na území Ukrajiny, pouze povinnost vycestovat z území České republiky. Rozhodnutím nebyl žalobci zakázán pobyt na území České republiky ani v jiném státě EU. Je tak na cizinci, kam vycestuje, popř. zda si pobyt na území České republiky zařídí jiným způsobem, není mu ani zakázáno navštěvovat území České republiky na základě bezvízového styku. Žalobce má možnost po svém osvědčení a vycestování z území České republiky opětovně požádat o nové pobytové oprávnění.
13. Žalovaný při posuzování přiměřenosti dospěl k závěru, že negativní okolnosti převažují nad skutečnostmi svědčícími ve prospěch cizince. Napadené rozhodnutí je přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a v souladu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, a to i s ohledem na veřejný zájem. Lze shrnout, že zásah do svého soukromého nebo rodinného života si cizinec přivodil sám svým protizákonným jednáním.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

14. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 77 odst. 2 písm. a) platí, že „*Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže a) cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*“
18. Pokud se jedná o naplnění neurčitého právního pojmu „*opakované závažné narušení veřejného pořádku*“, pak má soud za to, že v nyní projednávané věci jednoznačně došlo jednáním žalobce k jeho naplnění. Jak se podává z napadeného rozhodnutí, resp. z obsahu správního spisu, žalobce byl mezi zářím 2014 a březnem 2022 pravomocně odsouzen za

spáchání čtyř trestných činů, v jednom případě se navíc jednalo o jednočinný souběh více trestných činů a v jednom případě o pokračující trestný čin. V rámci posouzení opakovanosti, resp. závažnosti narušení veřejného pořádku žalobcem, lze k těmto odsouzením přihlížet, i když by byla zahlazena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 302/2020-45, bod 22). Z povahy a závažnosti těchto trestných činů lze dovodit, že žalobce opakovaně odmítá respektovat právní řád ČR, neboť opakovaně řídil motorová vozidla bez řidičského oprávnění či pod vlivem alkoholu. Žalobce se dalších trestných činů dopustil i přes dřívější pravomocná odsouzení. Z uložených trestů si žalobce zjevně nic nedělá a právní řád ČR opakovaně nerespektuje. Dále je zřejmé, že páchaní trestné činnosti žalobcem eskaluje, neboť po spáchání trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí, ohrožení pod vlivem návykové látky a krádeže žalobce v březnu roku 2022 spáchal trestný čin výtržnictví, kterého se dopustil tak, že poté, co byl při nastupování do autobusu vyzván řidičem autobusu k nasazení respirátoru dle tehdy účinného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví, úmyslně udeřil řidiče autobusu pěstí do obličeje, čímž mu způsobil mj. vylomení zubu z umělé zubní náhrady a zranění v oblasti nosu. V případě napadení jiného se o trestný čin výtržnictví jedná tehdy, pokud pachatel jedná svévolně, bezohledně, arogantně, jeho jednání postrádá, byť jen zčásti, přijatelný či omluvitelný důvod a je výrazem jeho záporného vztahu k veřejnému pořádku, projevem neúcty ke společnosti jako celku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2017, sp. zn. 6 Tdo 756/2017, bod 26). Popsaná časová intenzita žalobcem páchané trestné činnosti a přechod k páchaní násilné trestné činnosti svědčí o zjevně neuctivých a neukázněných postojích žalobce k zásadám občanského soužití (trestný čin výtržnictví – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 8 Tdo 813/2014), tudíž žalobce představuje hrozbu ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti.

19. Žalobce se mýlí, když tvrdí, že v posuzovaném případě je třeba se zabývat otázkou aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku. V tomto směru plně odkazuje na pregnantní argumentaci senátu 55, který v rozsudku ze dne 20. 2. 2023, č. j. 55 A 70/2022 – 63 uvážil, že „při aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba individuálně posoudit závažnost protiprávního jednání cizince ve vztahu k ohrožení veřejného pořádku. Takový požadavek totiž vyplývá z čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Uplatní se ve vztahu k osobám, které jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty ve smyslu čl. 2 písm. b) této směrnice, tj. zpravidla i oprávněnými z povolení k trvalému pobytu podle zákona o pobytu cizinců (srov. § 83 a násl. tohoto zákona). Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) však na rozdíl od jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanovuje požadavek hodnotit aktuálnost hrozby představované osobou cizince pro veřejný pořádek. Takový závěr je v souladu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Ohrožení veřejného pořádku je při odnímání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta posuzováno ve vazbě na závažnost protiprávního jednání, kterého se cizinec dopustil. Tím se uvedené ustanovení odlišuje od čl. 12 směrnice 2003/109/ES, podle kterého lze dlouhodobě pobývajícího rezidenta vyhostit pouze tehdy, představuje – li přímo tato osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 235/2022–27 ze dne 18. 11. 2022). Není tedy důvodná námitka, že žalovaný měl hodnotit, zda žalobce představuje aktuální hrozbu některému ze zájmů společnosti. Žalobce v tom ohledu poukázal na nutnost vykládat pojem veřejný pořádek dle čl. 9 odst. 3 v souladu s čl. 6 směrnice 2003/109/ES a judikaturou Soudního dvora EU. Tomu však s ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit. Právě čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES hovoří o odnímání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta, a to ve vztahu k protiprávnímu jednání. Čl. 6 této směrnice se oproti tomu vztahuje na situace, ve kterých členské státy mohou zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodů vztahujících se k jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

osobě. Nejedná se tedy o totožné situace. Z kontextu těchto dvou článků a judikatury Soudního dvora EU vztahující se právě k čl. 6 směrnice 2003/109/ES nelze dospět k závěru, že v souzené věci musí správní orgán hodnotit aktuální hrozbu představovanou cizincem pro veřejný pořádek.“ Senát 57 se s právě citovanými závěry jednoznačně ztotožňuje.

20. Pokud se jedná o žalobní námitku týkající se žalobcem tvrzeného rizika nutnosti podstoupit mobilizaci v zemi jeho původu, pak je nezbytné zdůraznit, že i pokud by toto tvrzení bylo pravdivé (žalobce v tomto směru neuvádí žádné konkrétní tvrzení stran rozsahu mobilizace a toho, zda a proč by se měla dotknout právě jeho osoby), pak se lze ztotožnit s žalovaným, že žalobci napadeným rozhodnutím nebyla uložena povinnost vrátit se Ukrajinu, resp. žalobce není nijak omezen v možnosti upravit si svůj pobyt na území ČR jiným způsobem, když právní řád poskytuje v oblasti azylového práva nástroje, jakými lze žalobcovu obavu z mobilizace řešit, řízení o zrušení trvalého pobytu však takový nástroj nepředstavuje
21. Posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za dostatečné. Žalovaný zohlednil a vypořádal jim známé skutečnosti, žalobce netvrdil a neprokázal, že by v jeho případě existovaly výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Teprve pokud by tak učinil, bylo by možné žalovanému důvodně vytýkat, že k nim měl přihlídnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se však v projednávané věci nestalo. V řízení bylo prokázáno, že žalobce má na území České republiky vazby k rodině i přátelům, avšak žádná z osob není na žalobci nijak závislá. Žalobce je rozvedený, žije sám a jeho děti jsou již dospělé. Soud tak zejména s ohledem na četnost a závažnost protiprávního jednání žalobce dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z dalšího pobytu žalobce na území ČR provedly správní orgány dostatečně. Žalovaný nepopřel, že zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce, ale přesvědčivě vyložil, proč považují správní rozhodnutí za přiměřené a soud se s jejich závěry plně ztotožňuje.
22. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Odůvodnění neprovedení navržených důkazů

23. Soud neprovedl důkaz navrženými listinami, ani výslechy svědků, neboť skutkový stav byl v nyní projednávané věci zjištěn žalovaným zcela dostatečně, přičemž navržené důkazy nejsou způsobilé na závěrech žalovaného ani v potenciální rovině cokoliv změnit. Je třeba si uvědomit, že žalovaný precizně popsal, že se žalobce opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti – bez dalšího je tedy zřejmé, že žalobce představuje významné ohrožení pro řádné fungování společenských vztahů v České republice, přičemž i pokud došlo k provedení žalobcem označených důkazů a byly prokázány skutečnosti, k nimž byly navrženy, tj. že žalobce kupříkladu řádně spolupracuje s probační službou či se léčí ze závislosti na alkoholu, popř. je dobře hodnocen ve svém zaměstnání, daný závěr žalovaného by jimi nemohl být nijak zpochybněn. Intenzita škodlivost jednání žalobce je mimořádná, opakovaně se dopustil zavrženíhodného jednání vůči tuzemské společnosti a jejím základním pravidlům fungování, a jeho potenciálně dobrá spolupráce s probační službou, rodinné a přátelské vztahy či případné začlenění do různých komunit nejsou s to

jakkoliv snížit, resp. vyvrátit řádně odůvodněné závěry žalovaného stran této otázky, soud proto provedení daných důkazů pro nadbytečnost zamítl.

VII.

Náklady řízení

24. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nežádal jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Plzeň dne 30. července 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.